

DIUMENGE XVI DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Lluís Planas, monjo de Montserrat
23 de juliol de 2017
Sa12, 13.16-19 / Mt 13, 24-43

A la proclamació de l'evangeli hem pogut escoltar: «Amb el Regne del cel passa...» i ens ha posat tres exemples en forma de paràboles. Penso que en parlar del Regne del cel, en el fons ens ha parlat dels criteris de Déu. M'impresiona que en el cas del sembrador aquest es trobi traït pel seu enemic i de nit aquest sembri el jull al mateix indret on ha sembrat la bona llavor, el bé. M'impresiona perquè reacciona d'una manera molt diferent de com, espontàniament, jo fariacom els mossos que li van proposar d'anar arrencar el jull, i ell en canvi deixa que la vida faci el seu curs. Que maduri. I la raó que dóna és la prudència de saber esperar i no confondre la bona espiga del jull dolent. Sembla que no tingui pressa. Dóna l'oportunitat del canvi.

I he pensat en mi. Jo, de fet, sóc el camp de l'amo que és Déu. Déu ha dipositat en mi la bona llavor. Sóc conscient que m'estima i vol el millor, i em dona el millor; però, en mi, he de reconèixer que també hi conviu el jull. Tinc el bé i el mal. I he pensat que en la nostra societat també hi conviu el bé i el mal. Deu ser inevitable. Però sembla que Déu no té pressa. Al seu temps, a l'hora de la collita, el segadors podran separar el jull del gra, el bé del mal. Aleshores és quan es farà justícia. Ara tinc l'oportunitat que amb el bé pugui vèncer el mal. Em deixa aquesta oportunitat. Em surt espontàniament: Déu no té pressa. Però Déu és just.

Això és el que ens ha dit el llibre de la Saviesa: «Vós que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats» Només puc repetir amb el salmista: «Senyor, vós sou indulgent i bo». Què més puc dir! Haig d'aprendre de Déu i fer meus els seus criteris.

La paràbola del gra de mostassa i del llevat dins la pasta ens donen les claus per a la meva transformació perquè el bé creixi i es desplegui en mi. Les dues comencen amb quelcom ben insignificant, un gra ben minúscul, un poc de llevat, però que en introduir-los en el cor de la realitat son principis del que potser una gran transformació. La imatge de sembrar un gra en el propi camp i amagar el llevat dins la pasta ens està parlant d'interioritat. Què haig d'introduir dins meu? Penso que la resposta està en el que Jesús ens ensenya: introduir en el nostre viure de cada dia l'amor de Déu. Deixar-se apoderar de l'amor. La seva manera d'estimar. I és aquest amor el qui m'ensenya a combatre el mal que hi ha en mi, i que hi ha en el nostre entorn, però aquest combat no és fet amb la violència d'imposar-se sigui com sigui. L'amor de Déu no és poder que s'imposa amb violència, és la força interior que en el combat de cada dia et fa ser resilient al mal. Ah! Senyor, ensenya'm a mirar i mirar-me amb els teus ulls.